

ВОЛТЕР
СТАНСИ ЗА ГОСПОЖА
ЛЮЛЕН

Превод от френски: Пенчо Симов, 1978

chitanka.info

Нима се чудите, когато
за мен на музата гласът
в осемдесетото ми лято
подхваща стих по някой път?

Така в полята заледени
се мярва мъничко трева,
но тези стръкчета зелени
повяхват скоро след това.

И птичка може в късна есен
да пее в храсти без листа,
но няма нежност в тази песен
и не възпява обич тя.

Така, допра ли своята лира,
не чувам отклик в нея аз —
опитам да издигна глас
във миг, във който той замира.

„Умиращ искам — заявил
Тибул на своята любима —
да виждам твоя поглед мил,
да сме в прегръдка неделима.“

Но щом за смърт настане време
и сетен зов човек е чул,
отгде за Делия ще вземе
и взор, и ласки сам Тибул?

Човек в минутата зловеща
забравя своя земен дял.
Та кой ли смъртен е желал
посред агонията — среща?

*И Делия на своя ред
към вечния покой отива
без знак, че е била красива
и тъй обичана навред.*

*Съдбата на човек това е:
не знае пръв и сетен ден,
от бездна тръгва, устремен
къде?... Туй само господ знае.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.